

Daniel Silva
Kémek háza

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Daniel Silva, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *House of Spies* (HarperCollins Publishers LLC, New York, USA)

• Magyarra fordította: Zinner Judit

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-490-5

- Borító fotó: © plainpicture / Johner / Magnus Ragnvid
- Borítódizájn: James Iacobelli
- Térkép: Nick Springer, © 2017 Springer Cartographics LLC
- A szerző fotója: © Marco Grob

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

DANIEL
SILVA

A LEGÚJABB GABRIEL ALLON-THRILLER

KÉMEK HÁZA

HarperCollins

Még egyszer a feleségemnek, Jamie-nek és a gyermekeimnek, Nicholasnak és Lilynek

Silva szövi a hálóját, kihelyezi csapdáit, megdöbentti olvasóit az ézbontó feszültséggel és a váratlan csavarokkal... Lélegzetelállító.

(PROVIDENCE JOURNAL)

Ellenállhatatlan thriller... A kifejezés, hogy valaki „a New York Times első számú sikerszerzője”, sok kritikát kap (Miféle listán? Meddig?), de Silva esetében ez pontosan azt jelenti, amit mondani akar.

(BOOKLIST)

Az egyik legnagyobb élő kémregényírónk tollából megjelent Gabriel Allon tizenhetedik kalandja. A regényben találkozhatunk Silva feszes, nagyszerű dialógusaival és azzal a képességével, hogy az emberi lélek mélyébe lát.

(DALLAS MORNING NEWS)

Silva sikere a hitelesség és a lebilincselő történetészövés sajátos keverékében rejlik, az egyensúlyozásban globális félelmek és családi meghittség között...

Van a regényben egzotikus helyszín, történelmi és jelenkori politikai ismeretanyag, szellemesség, romantika és sok szív... Ez a receptje annak, hogy az olvasók alig várják a folytatást.

(PITTSBURGH POST-GAZETTE)

Lebilincselő... Silva írásmódja semmit sem veszített eleganciájából.

Épp csak annyi geopolitikai ismeretet közöl az olvasóval, amennyi a történet megértéséhez szükséges, a világ különböző titkosszolgálati eltérő működésének ábrázolása pedig érdekfeszítő, mint mindig... A regény újabb vérfagyasztó

bepillantást nyújt a globális terrorhálózatok működésébe egy tehetséges történetmesélő tálalásában.

(KIRKUS)

Ez Silva legszórakoztatóbb könyve... Rejtély, hogyan képes ezt elérni regényről regényre. A nyitó fejezetek olyanok, mintha újságcímek elevenednének meg...

Csak amikor Silva ezt a történetet írta, ezek az újságcímek még nem is léteztek.

(FORT WORTH STAR-TELEGRAM)

Kitűnő... Az olvasók ezek után alig várják majd a folytatását ennek a több mint élvezetes sorozatnak.

(PUBLISHERS WEEKLY)

Óvakodj a türelmes ember haragjától!

JOHN DRYDEN: *Absalom és Áhitófel*

PORTUGAL

SPAIN

ATLANTIC OCEAN

Gibraltar

STRAIT OF GIBRALTAR

MEDITERRANEAN SEA

Tangier

El Jebha

Casablanca

Rabat

Fez

Meknes

Imouzzer

Ifrane

MIDDLE ATLAS MOUNTAINS

Zaida

MOROCCO

Marrakesh

GRAND ATLAS MOUNTAINS

Rissani

Erfoud

Khamlia

Agadir

ALGERIA

WESTERN SAHARA

MAURITANIA

MALI

100 km.

100 mi.

Copyright © MMXVII Springer Cartographics LLC

ELSŐ RÉSZ

AZ ELVARRATLAN SZÁL

SAUL KIRÁLY ÚT, TEL-AVIV

Ahhoz képest, hogy ilyet még sosem csináltak, és hogy mekkora kockázatot jelentett a szervezet számára, a lehető legkevesebb felhajtással zajlott le a váltás. No és nagy csendben. Ez volt benne a legfeltűnőbb: az eseményt övező csend. Persze ott volt az a drámai nyilvános bejelentés élőben, hogy az egész nemzet lássa, valamint az első, nagy visszhangot keltő kabinetülés és a pompás összejövetel Ari Samron tóparti villájában Tiberiasban, ahol jelen volt minden barát és együttműködő partner az ünnepelt figyelemre méltó múltjának évtizedeiből – mesterkének, politikusok, vatikáni papok, londoni műkereskedők, sőt még egy megrögzött párizsi műkincstolvaj is –, hogy elárassza jókívánságaival. Máskülönben a váltás nem kavart nagy hullámokat. Egyik nap még Uzi Navot ült a hatalmas, füstüveg íróasztal mögött a főnöki irodában, másnap pedig már Gabriel. Azaz nem egészen, ugyanis Navot modern asztala is eltűnt, mert az üveg nem volt Gabriel stílusa.

Hozzá inkább a fa illett, a nagyon öreg fa. Meg persze a festmények. Hamar rájött ugyanis, hogy nem tud napi tizenkét órát eltölteni egy szobában festmények nélkül. Kiakasztott egykettőt a sajátjai közül – melyekről persze hiányzott a szignója –, és jó párat az édesanyjától, aki korának egyik legkiemelkedőbb izraeli festője volt. Még egy nagy absztrakt képet is kitett az első feleségétől, Leah-től, melyet az asszony még akkor festett, mikor együtt jártak a Bezalel Szépművészeti és Iparművészeti Akadémiára Jeruzsálemben. Ha egy látogató késő délután betette a lábát az igazgatósági szintre, gyakran hallott operarészleteket kiszűrődni az ajtó alól. Leginkább a *Bohémélet*ből. A zeneszó egyet jelentett: Gabriel Allon, „a tűz hercege”, a bosszúállás angyala, Ari Samron fogadott fia végre elfoglalta az őt megillető helyet az izraeli titkosszolgálat élén.

Elődje se ment azonban messzire, mindössze az előcsarnok túlsó oldalára. Abba az irodába, amely az épület eredeti felosztása szerint valaha Samron erődített barlangja volt. Mindeddig sohasem maradt egy leköszönő vezető egy fedél alatt az utódjával. A mostani helyzet a Cég legszentebb elvei egyikének a megszegése volt, miszerint néhány évente ki kell mosni az ecsetet, újra fel kell szántani a földet. Igaz, volt néhány más korábbi főnök is, aki folyamatosan játékban maradt. Időnként besétáltak a Saul király útra, kicserélték háborús történeteiket, osztogatták kéretlen tanácsaikat, és általában púp voltak az új csapat nyakán. Azután ott volt természetesen Samron, aki saját kezével építette fel a Céget, a saját hasonlatosságára. Ő alakította ki a szervezetét, hozta létre a nyelvezetét, s ezért istentől való jogának tekintette, hogy beleavatkozzon az ügyeibe, amikor és ahogy csak akart. Samron tette meg Navotot a vezetőjének, és mikor végre eljött az ideje, ő is vette el tőle a hivatalt.

Gabriel viszont ragaszkodott hozzá, hogy Navot maradjon, és továbbra is élvezze mindazokat az előjogokat, melyeket előző inkarnációja idején élvezett. Osztottak Navot titkárnójén, a félelmetes Oriton, akit a Saul király út berkeiben csak Vaskupolaként emlegettek, mert olyan hatásosan tudta kivédeni a nemkívánatos látogatókat, valamint Navot megtartotta a szolgálati kocsiját és a teljes testőrségét, ami némi morgolódást váltott ki a Knesszetben, de végül elfogadták mint a béke fennmaradásához szükséges feltételt. Pontos beosztása senki előtt sem volt teljesen világos, de ez már csak így volt a Cégnél, ahol hivatalból hazudtak. Csak maguk közt mondtak igazat, mindenki más előtt – legyen az feleség, gyerek vagy bármely más honpolgár, akinek a

védelmére felesküdtek – a megtévesztés kódébe burkolóztak.

Mikor nyitva volt mindkettejük ajtaja – és általában ez volt a helyzet –, látták egymást az előtér túloldalán. Biztonságos telefonvonalukon már kora reggel beszéltek egymással, együtt ebédeltek – néha a személyzeti étkezdében, néha kettesben, Gabriel irodájában –, esténként pedig eltöltöttek néhány nyugodt percet ugyanott, miközben szólt Gabriel kedvenc operazeneje, melyet Navot a maga művelt bécsi felmenői ellenére ki nem állhatott. Nem értékelte a zenét, a képzőművészet pedig untatta. Más dolgokban azonban tökéletes volt köztük az összhang, legalábbis ami a Céget és Izrael Állam biztonságát illette. Navot számíthatott rá, hogy Gabriel bármikor meghallgatja, és részt vehetett a vezetőség minden fontos összejövetelén. Rendszerint csendben maradt, akár a szfinx, és vastag karjait széles mellkasa előtt keresztbe fonva, kifürkészhetetlen tekintettel nézett maga elé. Néha azért előfordult, hogy befejezte Gabriel helyett a mondatot, mintegy tudatni akarván a jelenlévőkkel, hogy teljes köztük az egyetértés. Olyanok voltak, mint Boáz és Jákin, Jeruzsálem első templomának ikeroszlopai, és súlyos árat fizetett volna bárki, aki akár csak gondolni is mer arra, hogy kijátssza őket egymás ellen. Gabriel demokratikus főnök volt, de mégiscsak ő volt a főnök, és nem tűrt volna meg semmiféle intrikát a birodalmában.

Nem mintha számítani lehetett volna ilyesmire, mivel vezető beosztású munkatársainak csapata a végletekig összetartott. Mindannyian a Barak csoport soraiból kerültek ki, abból az elit egységből, mely a legendás szolgálat leglegendásabbá vált akcióit hajtotta végre. Évekig egy zsúfolt föld alatti folyosó néhány szobája volt a főhadiszállásuk, ahol korábban leselejtezett bútorokat és felszerelési tárgyakat tartottak. Most viszont felköltöztek a Gabriel szobája melletti irodákba. Még Eli Lavon, Izrael egyik legkiemelkedőbb bibliai régésze is hajlandó volt feladni tanári állását a Héber Egyetemen, és teljes munkaidőben csatlakozott a Céghez. Névleg a megfigyelők tartoztak alá, a zsebtolvajok és azok, akik a lehallgatókészülékeket és rejtett kamerákat helyezték el szakértő módon. Valójában azonban mindenben Gabriel szolgálatára állt, bármit is kívánt tőle a barátja. A Cég valaha volt legjobb megfigyelőjeként Lavon ott állt Gabriel mögött az „Isten haragja” művelet napjai óta. Kis odúja a rengeteg törött cseréppel, ókori pénzdarabokkal és eszközökkel gyakran nyújtott Gabrielnek pár percnyi nyugalmat. Lavon sosem volt bőbeszédű. Barátjához hasonlóan leginkább sötétben és csendben szeretett tevékenykedni.

Néhányan a régiek közül megkérdőjelezték, bölcs dolog volt-e Gabrieltől dicsőséges múltja hűséges relikviáival feltölteni az igazgatósági folyosót. Aggodalmaikat azonban nagyobbrészt megtartották maguknak. Egyetlen új főigazgató sem volt nála tapasztaltabb vagy jobb szándékú, persze Samront kivéve. Régebb óta üzte a szakmát, mint a Cégnél bárki, s menet közben rendkívüli barátokra és szövetségesekre tett szert. Neki köszönhette a hivatalát a brit miniszterelnök, az életét a pápa. De még ezzel együtt sem volt az az ember, aki később behajt egy régi tartozást. Aki igazán tekintélyes, mondta egyszer Samron, annak sosem kell szívességet kérnie.

Voltak azonban ellenségei is. Olyanok, mint akik emberi ronccsá tették az első feleségét, és meg akarták ölni a másodikat is. Ellenségek Moszkvában és Teheránban, akik benne látták ambícióik érvényesülésének legfőbb akadályát. Mostanra rendezte velük a számlát, de nem volt kétséges, hogy még visszatérnek. Mint az a férfi is, akivel legutóbb harcolt. Tulajdonképpen épp ez az ember állt az új főigazgató teendőlistájának az élén. A Cég számítógépei egy találomra kiválasztott kódnév mögé bújtatták, de a Saul király út számkódos ajtója mögött Gabriel és a Cég új vezetői csak a saját maga által használt álnéven emlegették: *Szaladin*. Tisztelettel, sőt halvány balsejtelemmel ejtették ki a nevét. Tudták, hogy eljön értük, csak idő kérdése.

Készült egy fénykép, mely körbejárt a hasonlóan gondolkodó hírszerző szolgálatoknál. A CIA egyik helyi segítője készítette egy Ciudad del Este nevű paraguayi városban, a hírhedt dél-amerikai hármashatárnál. Nagydarab, erős felépítésű, arabos külsejű férfit ábrázolt, amint épp kávéat iszik egy kávézó teraszán egy libanoni kereskedő társaságában, aki gyaníthatóan kapcsolatban állt a világméretű dzsihádisták mozgalommal. A kamera látószöge miatt az arcfelismerő program nem volt alkalmazható, de Gabriel, aki hírhedten jó szemérről volt ismert a szakmában, meg volt

győződve róla, hogy a nagydarab férfi Szaladin. Látta őt közvetlen közélről Washingtonban, a Four Seasons előcsarnokában, két nappal a legnagyobb terrortámadás előtt, mely Amerikát szeptember 11. óta érte. Tudta, hogy néz ki, milyen a szaga, hogyan változik meg a levegő, ha belép valahová, vagy ha kimegy. És tudta, hogyan jár. Névrokonához hasonlóan határozottan bicegett egy srapnel okozta sérülés következtében, melyből nagy nehezen kikezelték egy sok szobából és udvarból álló házban, az észak-iraki Moszul közelében. Ez a bicegés mára a védjegyévé vált. Egy ember külső megjelenését sokféleképp meg lehet változtatni. A haját le lehet vágni, be lehet festeni, az arcát át lehet operálni. A bicegésén azonban nem változtathat semmi.

Komoly vita folyt akörül, hogyan tudott kiszökni Amerikából, ugyanis a merénylet után nyoma veszett. Látni vélték Asuncióban, Santiagóban és Buenos Airesben, sőt még olyan hírek is jöttek, hogy a náci háborús bűnösök kedvenc síparadicsomában, az argentinai Barilochében lelt menedékre. Gabriel kapásból elutasította a felvetést, azt viszont megfontolandónak vélte, hogy talán úgy rejtőzködik, hogy éppen szem előtt van. De bárhol tartózkodik is, minden bizonnyal a következő lépését tervezi.

Legutóbbi, washingtoni merényletsorozata a számos lerombolt épülettel, emlékművel és katasztrófális emberveszteséggel felhelyezte Szaladint az iszlamista terror térképére. Ő lett a mozgalom új arca. De vajon mi lesz a következő dobása? A leköszönő amerikai elnök az egyik utolsó interjújában kijelentette, hogy Szaladin képtelen még egy nagyszabású akcióra, hajdan félelmetes hálózatát megsemmisítette az amerikai haderő. Szaladin erre azzal felelt, hogy küldött egy öngyilkos merénylőt a kairói amerikai nagykövetség elé, ahol az felrobbantotta magát. Nem nagy ügy, kommentálta a Fehér Ház. Kevés az áldozat, és egy sem amerikai. Egy hanyatló mozgalom tehetetlenné váló figurájának kétségbeesett reakciója.

Talán igen, de azért történtek más merényletek is. Szaladin Törökországban gyakorlatilag akkor csapott le, amikor akart: esküvőkre, buszokra, közterekre, Isztambul forgalmas repülőterére. Nyugati követői pedig, akik szinte vallásos áhítattal ejtették ki a nevét, egy sor magányos támadást hajtottak végre, halottakat hagyva maguk után Franciaországban, Belgiumban és Németországban. De mindvégig benne volt a levegőben, hogy jön még valami nagy dobás, valami összehangolt, nagyszabású, látványos terrortámadás, mely felveszi a versenyt a washingtonival.

De mikor? Egy újabb támadás amerikai földön nem volt valószínű. A szakértők szerint kétszer nem csap ugyanoda a ménkű. Végül a város, melyet Szaladin az előadás színteréül választott, nem lepett meg senkit. Főleg azokat nem, akik hivatásszerűen harcoltak a terroristák ellen. A titokzatosság iránti előszeretete ellenére Szaladin kedvelte a színpadiasságot. És hol másutt lehetne jobb színpadokat találni, mint a londoni West Enden?

ST. JAMES NEGYED, LONDON

Talán tényleg igaz, gondolta Julian Isherwood, miközben a fekete égből ferdén zuhogó esőt bámulta. Talán tényleg felfordult a világ, ha ilyen szörnyű hurrikán tombol Londonban február közepén. A magas és némileg bizonytalan természetű Isherwood nem ilyen körülményekre termett. A Wiltons étterem ismerős bejáratában húzta meg magát a Jermyn Streeten. Feltolta esőkabátja ujját, és vágott egy grimaszt, amint meglátta karóráján az időt: 7 óra 40 perc, ami azt jelenti, hogy el fog késni. Körülnézett, nem lát-e taxit, de persze nem jött egy sem.

A Wiltons bárjából visszafogott nevetés szűrődött ki, melyet harsogó bariton követett: nem más, mint a köpcös Oliver Dimbleby hangja. A Wiltons a St. James negyed szűk utcáiban a régi mesterek alkotásaival foglalkozó műkereskedők kis csapatának újabb törzshelye volt. Korábban a Green's étterembe és osztrigabárba jártak, a Duke Streetre, de a Green's kénytelen volt bezárni egy telekvita miatt, mely a királynő hatalmas londoni ingatlanvagyonát kezelő társaság és a vendéglő között tört ki, s jelképezte mindazokat a változásokat, melyek végigsöpörtek a környéken és London egész művészeti életén. A régi mesterek már egyáltalán nem voltak divatban. A mai gyűjtőket, a világszerte hirtelen felbukkanó milliárdosokat, akik a közösségi médiából és iPhone-applikációkból gazdagodtak meg, kizárólag a modern alkotások érdekelték. Még az impresszionisták is a múlt kódéba veszttek. Isherwood újév óta mindössze két festményt adott el. Mindkettő közepes festő munkája volt, ennek és ennek az iskolájából, ennek és ennek a modorában. Oliver Dimbleby fél éve nem adott el semmit, ahogy Roddy Hutchinson sem, aki pedig London leglelkiismeretlenebb műkereskedőjének a hírében állt. Mégis összegyűltek minden este a Wiltons bárjában, és biztatták egymást, hogy hamarosan elvonul a vihar. Julian Isherwood tartott tőle, hogy nem fog.

Látott már zavaros időket. Angolos külseje, előírásos angol öltözéke és tősgyökeres angol neve ellenére valójában nem volt angol. Állampolgársága és útlevele szerint brit volt ugyan, de születése szerint német, neveltetése szerint francia, vallása szerint pedig zsidó. Csak maroknyi bizalmas barátja tudta, hogy Isherwood menekült gyermekként került Londonba 1942-ben, miután néhány baszk pásztor átcipelte a havas Pireneusokon. Vagy hogy az apját, a neves párizsi műkereskedő Samuel Isakowitzot a sobibóri haláltáborban gyilkolták meg a feleségével, Julian édesanyjával együtt. Bár Isherwood féltve őrizte múltja titkait, a nácik által megszállt Európából való drámai szökésének története valahogy mégis eljutott Izrael titkosszolgálatának a fülébe. Az 1970-es évek közepén, mikor számos izraeli célpontot ért palesztin terrortámadás Európában, beszervezték önkéntes polgári segítőnek, héberül *sajannak*. Isherwood végül egyetlen feladatot kapott: felépíteni és fenntartani egy Gabriel Allon nevű festményrestaurátor, valamint merénylő, azaz likvidáló álcáját egy fedett művelet során. A két férfi pályafutása később teljesen más irányban haladt tovább. Gabriel mostanra az izraeli titkosszolgálat vezetője lett, a világ egyik legsikeresebb kémje. Isherwood pedig... nos, ő épp ott állt a Wiltons ajtajában a Jermyn Streeten, csapzottan a nyugati széltől, enyhén kapatosan, taxira várva.

Másodszor is az órájára nézett: háromnegyed nyolc volt. Nem lévén nála ernyő, öreg bőrtáskáját tartotta a feje fölé, és átlábalt a Piccadillyre, ahol tovább ázott még öt percen át, mielőtt hálásan beeshetett egy taxi utasterébe. Megközelítőleges címet adott meg, mert túlságosan zavarba ejtőnek találta volna megnevezni valódi úti célját, majd aggodalmasan újra meg újra ellenőrizte

az időt, miközben a taxi lassan vánszorgott a Piccadilly Circus felé. Ott befordult a Shaftesbury Avenue-re, és pontban nyolckor megérkezett a Charing Cross Roadra. Isherwood ezzel már le is késte a foglalását.

Gondolta, telefonálnia kellene, hogy késni fog, de a kérdéses intézmény akkor jó eséllyel nem tartaná fenn az asztalát. Egy hónapnyi könyörgés és vesztegetés kellett már ahhoz is, hogy egyáltalán megszerezze, így nem akarta most egy ideges telefonhívással eljátszani. Mellesleg ha szerencséje van, Fiona idejében megérkezett. Ezt szerette benne a legjobban: a pontosságát. Persze szerette a szőke haját, kék szemét, hosszú lábait és az életkorát is, ugyanis nem volt több harminchatnál. Ebben a pillanatban tulajdonképpen nem is tudott volna mondani semmit, amit ne szeretett volna Fiona Gardnerben. Ez volt az alapvető oka annak, hogy annyi időt és munkát fektetett abba, hogy foglaljon egy asztalt kettejüknek egy olyan étteremben, ahová magától sosem tette volna be a lábát.

Kellett még öt perc, amíg a taxi végre kitette Isherwoodot a St. Martin Színház előtt, ahol ősidők óta fut Agatha Christie *Egérfogója*. Gyorsan átvágott a West Streeten a nagynevű Ivy bejáratához, ahová valójában igyekezett. A főpincértől megtudta, hogy Miss Gardner még nem érkezett meg, és valamilyen csoda folytán az asztaluk még mindig szabad. Isherwood átadta esőkabátját a ruhatárosnak, s hagyta magát odavezetni egy kárpitozott paddal körülvett asztalhoz az egyik Litchfield Streetre néző ablaknál.

Miután magára maradt, elégedetlen pillantást vetett tükörképére az ablakban. A Savile Row-n készült méregdrága öltönyében, dús, őszes hajával elegáns, bár kétes figurának látszott. Külsejét előszeretettel nevezte méltóságteljesen rozzantnak. Tagadhatatlanul eljutott abba a korba, melyet a lakóparkok tervezői „arany alkonynak” szoktak nevezni. Egy frászt, gondolta keserűen. Egyszerűen megöregedett. Túlságosan is ahhoz, hogy egy olyan nőnek csapja a szelet, mint Fiona Gardner. Hány nő is volt az életében? Művészpallásták, múzeumi kurátorok, recepciósök, csinos fiatal lányok, akik a telefonos ajánlatokat fogadták a Christie's és a Sotheby's aukcióin. Isherwood nem űzött sportot a nőkből, ő mindegyiküket szerette. Ugyanúgy hitt a szerelemben, ahogy a művészetekben. Az első pillantásra fellobbanó szerelemben, az örökké tartó szerelemben, a holtomiglan-holtodiglan izzó szerelemben. A baj csak az volt, hogy nem igazán talált rá az ilyesfajta szerelem.

Hirtelen egy velencei délutánra gondolt, amikor nemrég a Harry's Bar egyik sarokasztalánál üldögélt ott Gabriellel, Bellini koktélt kortyolgatva. Gabriel ekkor mondta neki, hogy még nincs késő, még van ideje megnősülni, van ideje, hogy gyerekei legyenek. A kirakatüvegből visszanéző gyűrött arc nem értett ezzel egyet. Már rég lejárt a szavatossága, gondolta. Egyedül, gyermektelenül fog meghalni, a galériája marad az egyetlen társa.

Ismét rápillantott az órájára: negyed kilenc volt. Fiona késik, és ez nem vall rá. Kihalásza mobilját a zakója belső zsebéből, s megpillantotta az üzenetet: *Sajnálom, Julian, de sajnós nem fogok tudni...* Nem is olvasta tovább. Talán jobb is így, legalább nem éli bele magát annyira, hogy szívfájdalom legyen a vége. És ami még fontosabb, nem fog megint hülyét csinálni magából.

Visszatette a mobilt a zsebébe, s fontolóra vette a lehetőségeit: vagy marad és megvacsorázik egyedül, vagy távozik. A másodikat választotta, hiszen az Ivyban nem vacsorázik egyedül az ember. Felállt, elkérte az esőkabátját, s miután odamotyogott egy bocsánatkérést a főpincérnek, gyorsan kisietett az utcára, épp mikor egy fehér Ford Transit furgon fékezett a St. Martin Színház előtt. A vezető azonnal kiszállt. Bő, kétsoros, sötétkék gyapjúkabátot viselt, kezében valami puskának látszó tárgyat tartott. Nem is akármilyet, gondolta Isherwood, hanem egy komoly harcászati fegyvert. A furgon hátuljából ekkor még négy férfi kászálódott elő. Mindegyiken vastag kabát, és mindegyiknél ugyanaz a támadófegyver. Isherwood alig hitt a szemének, szinte filmjelenetnek látszott az egész. Egy olyan film jelenetének, amelyet már látott korábban. Párizsban és Washingtonban is.

Az öt férfi nyugodt léptekkel, szorosan egymás mellett haladva indult a színház ajtaja felé. Isherwood hallotta, ahogy reccsen a fa, majd ropogni kezdenek a fegyverek. Néhány másodperc múlva bentről, a távolból már sikoltásokat is lehetett hallani. Ilyen sikolyokat hallott a

rémálmaiban. Ismét eszébe jutott Gabriel, és arra gondolt, ő mit tenne ilyen helyzetben. Egyenest berohanna a színházba, és megmentene annyi életet, amennyit csak lehet. Csakhogy ő, Isherwood nem olyan képzett és nem olyan bátor, mint Gabriel. Ő nem hős, ellenkezőleg.

A rémálomba illő kiabálás egyre hangosabb lett. Isherwood előkapta zsebéből a telefonját, benyomta a 999-et, és bejelentette, hogy a St. Martin Színházat terrortámadás érte. Azután megpördült, és visszanézett a híres étteremre, ahonnan épp távozott. A vendégek szemmel láthatóan fel sem fogták, hogy tőlük alig néhány lépésnyire vérontás zajlik. A terroristák minden bizonnyal nem fognak megelégedni egyetlen hellyel, s az ikonikus Ivy lesz a következő célpont.

Isherwood mérlegelte a lehetőségeit. Ismét két választás előtt állt: elmenekül, vagy megment annyi életet, amennyit csak lehet. Ez a döntés volt a legkönnyebb az életében. Amint átvágott az úton, robbanást hallott a Charing Cross Road felől. Majd egy másikat és egy harmadikat is. Nem, ő nem hős, gondolta az Ivy ajtaján belépve, miközben őrült módjára hadonászott a karjával. De ha csak néhány percre is, viselkedhet úgy, mintha az lenne. Gabrielnek talán igaza volt. Talán még valóban nincs minden veszve a számára.

VAUXHALL CROSS, LONDON

Tizenketten voltak. Származásuk szerint arabok és afrikaiak, ám útlevelük szerint európaiak. Mindannyian töltöttek bizonyos időt az ISIS kalifátusában – beleértve a mostanra már lerombolt kiképzőtáborát az ókori szíriai város, Palmüra közelében –, és mindannyian észrevétlenül tértek vissza Nyugat-Európába. Később megállapították, hogy utasításaikat a Telegram nevű ingyenes, felhőalapú üzenetközvetítő szolgáltatáson keresztül kapták, mely az első betűtől az utolsóig titkosítva van. Csak egy címet, egy dátumot és egy időpontot, ahol és amikor meg kellett jelenniük. Nem tudták, hogy mások is kaptak hasonló parancsot, nem tudták, hogy egy nagyobb ívű terv részei. Tulajdonképpen azt sem, hogy egyáltalán terveznek velük valamit.

Egyenként szivárogtak be az Egyesült Királyságba, vonaton vagy komppal. Két-három személynek kellett csak felelnie néhány kérdésre a határon, a többieket tárt karokkal fogadták. Négyen Lutonba mentek, négyen Harlow-ba, négyen pedig Gravesendbe. Mindegyik címen várta őket a hálózat egy-egy brit földön dolgozó ügynöke, valamint a fegyvereik: robbanómellények és harci vagy támadó lőfegyverek. Mindegyik mellény egy kilogramm TATP-t tartalmazott, egy erősen illékony, kristályos robbanószert, melyet körömlakklemosóból és hidrogén-peroxidból állítanak elő. A támadófegyverek pedig belorusz gyártmányú AK-47-esek voltak.

A helyi ügynökök sietve tájékoztatták a támadó sejteket a célpontjaikkal és a küldetés célkitűzéseivel kapcsolatban. Ők nem öngyilkos merénylők, mondták, hanem önfeláldozó harcosok. Annyi hitetlent kell megölniük a lőfegyvereikkel, amennyit csak lehet, és csak akkor robbantsák fel a mellényüket, ha már végképp sarokba szorította őket a rendőrség. A művelet célja nem épületek vagy ikonikus emlékművek lerombolása, hanem a vérontás. Ne tegyenek különbséget férfiak és nők, felnőttek és gyerekek között. Senkinek sincs kegyelem.

Késő délután a lutoni, a harlow-i és a gravesendi sejt tagjai együtt étkeztek négyen-négyen, még egyszer utoljára. Ezután rituálisan felkészítették a testüket a halálra. Végül este hétkor beszálltak három egyforma, fehér Ford Transit furgonba, melyeket a helyi ügynökök vezettek. Az öngyilkos harcosok a furgonok hátuljában ültek a mellényükben, kezükben a fegyvereikkel. Egyik sejt sem tudott a többiek létezéséről, mégis mindannyian a londoni West End felé tartottak, és a terv szerint ugyanabban az időpontban kellett lecsapniuk. A pontosság volt Szaladin védjegye. Hitte, hogy a terror terén, ahogy az életben is, az időzítés a legfontosabb.

A nagy múltú Garrick Színház látott már világháborúkat, hidegháborút, gazdasági válságot, egy király lemondását a trónról, de olyat még soha, mint ami aznap este 8:20-kor következett be, mikor az ISIS öt terroristája berontott az épületbe, és tüzelni kezdett a tömegre. Száznál is többen haltak meg a támadás első fél percében, majd megint százan az ezt követő öt rettenetes percben, mikor is a terroristák módszeresen végigmentek a nézőtéren, sorról sorra, ülésről ülésre. Úgy kétszáz szerencsés nézőnek sikerült kimenekülnie az oldalsó és hátsó ajtókon, ahogy a teljes szereplőgárdának és a színpadi személyzetnek is. Sokan megesküdték, hogy soha többé nem fognak színházban dolgozni.

A terroristák hét perccel azután hagyták el a Garrick Színházat, hogy betették oda a lábukat. Odakint belefutottak két fegyvertelen városi rendőrbe. Mindkettőt megölték, majd az Irving Street felé indulva étteremről étteremre gyilkolták az embereket, mígnem végül a Leicester Square szélénél szembekerültek két felfegyverzett városi rendfenntartóval. A rendőröknek

mindössze 9 mm-es Glock 17-es pisztolyaik voltak, de még így is sikerült megölniük két terroristát, mielőtt azok felrobbanthatták volna a mellényüket. A túlélő terroristák közül kettő a tágas Odeon mozi előcsarnokában robbantotta fel magát, a harmadik egy zsúfolt olasz étteremben. Összesen majdnem négyszázan haltak meg végül egyedül ebben a támadássorozatban, aminek következtében ez lett a brit történelem legtöbb halálos áldozatot követelő terrortámadása, lepipálva még a Pan Am 103-as járata ellen Lockerbie fölött elkövetett 1988-as merényletet is.

Ráadásul ez az öttagú sejt nem egyedül cselekedett. A második – a lutoni sejt, ahogy később nevezték – a Prince Edward Színházat támadta meg szintén pontosan húsz perccel nyolc után, a *Miss Saigon* előadása közben. A Prince Edward sokkal nagyobb volt, mint a Garrick, 656 helyett 1600 hellyel. Ennek megfelelően sokkal nagyobb volt az áldozatok száma is. Ráadásul mind az öt öngyilkos terrorista felrobbantotta magát különböző bárokban és éttermekben az Old Compton Street mentén. Több mint ötszázan veszttek oda alig hat perc leforgása alatt.

A harmadik célpont a St. Martin Színház volt. Öt terrorista pontosan húsz perccel nyolc után. Ezúttal azonban közbeavatkozott egy speciális fegyveres rendőri egység. Később napvilágra került, hogy egy járókelő, egy jeles londoni műkereskedő másodpercekkal azután jelentette a támadást a hatóságoknak, hogy a terroristák beléptek a színház épületébe. Ugyanez a műkereskedő ezután segített kiüríteni az Ivy étterem helyiségeit. Ennek eredményeképpen a támadásnak ebben a szakaszában mindössze nyolcvannégyen vesztették életüket. Bármely más városban, bármely más estén elképzelhetetlenül nagy lett volna az emberveszteség, itt azonban volt miért hálát adni. Szaladin tehát lecsapott London szívére, amely már soha többé nem lesz a régi.

Reggelre világosan látható volt a csapás valódi mértéke. A halottak legnagyobb része még mindig ott hevert, ahol a halál érte – sokan közülük a színházi székükben ültek. A városi rendőrfőnök az egész West Endet összefüggő bűnügyi helyszínnek nyilvánította, és megkérte mind a londoniakat, mind a turistákat, hogy kerüljék el a területet. A metró a biztonság kedvéért leállt, az üzletek és a közintézmények egész nap zárva maradtak. A londoni tőzsde időben kinyitott ugyan, de felfüggesztették a kereskedést, mert nyomban zuhanni kezdtek a részvényárfolyamok. A gazdasági veszteség legalább olyan katasztrofális volt, mint az emberéletben esett kár.

Jonathan Lancaster miniszterelnök biztonsági okokból délig várt a pusztítás helyszínének megtekintésével. Oldalán feleségével, Dianával gyalog tette meg az utat a Garricktól a Prince Edwardig, majd onnan a St. Martinig. Ezután a városi rendőrség rögtönzött, kihelyezett parancsnokságán, a Leicester Square-en röviden nyilatkozott a sajtónak. Sápadtan és láthatóan megrendülve megesküdtött, hogy a merénylet kitervelőit utoléri az igazságszolgáltatás. „Az ellenség elszánt – mondta –, de mi is azok vagyunk.”

Az ellenség azonban furcsamód csendben maradt. Természetesen volt számos lelkes hozzászólás, mely ünnepelte a történeteket a szokásos szélsőséges weboldalakon, de az ISIS központi parancsnoksága nem nyilatkozott. Végül londoni idő szerint délután ötkor hivatalosan elismerték a felelősségüket a csoport számos Twitter-oldalának egyikén, és megmutatták a tizenöt végrehajtó fényképét. Néhány elemző meglepetésének adott hangot, amiért a nyilatkozat nem tett említést Szaladinról, a bölcsebbek azonban nem. Ők azt mondták, Szaladin művész, és sok olyan művész van, aki szignálatlanul hagyja az alkotásait.

Az első napot a szolidaritás és a gyász jellemezte, a másodikat azonban már a megosztottság és a vádaskodás. A képviselőházban az ellenzék számos tagja szidta a miniszterelnököt és a hírszerzés vezetőit, amiért nem tudták felderíteni és megakadályozni a merényleteket. Elsősorban azt kérdezték, hogyan lehet, hogy a terroristák hozzájutottak támadófegyverekhez egy olyan országban, ahol a világon szinte a legszigorúbbak a fegyvertartási és -vásárlási szabályok. A városi rendőrség terrorelhárító parancsnokságának vezetője nyilatkozatot adott ki, igazolandó a lépéseit, ahogy Amanda Wallace is, az MI5 főigazgatója. Graham Seymour, az MI6-ként ismert Titkos Hírszerző Szolgálat vezetője azonban úgy döntött, inkább csendben marad. A brit kormány a legutóbbi időkig még csak be sem ismerte az MI6 létezését, és egyetlen épeszű miniszter sem említette volna meg a vezetője nevét nyilvánosan. Ez a régi világ sokkal jobban tetszett Seymournak, mint a mostani. Természetéből és neveltetéséből adódóan kém volt, és egy

kém sosem szólal meg nyilvánosan, ha egy baráti tudósítóval közölt mérgező kiszivároztatás is megteszi.

Nagy-Britannia földjének megvédése a terrortámadásoktól amúgy is elsősorban az MI5, a városi rendőrség és az Egyesített Terrorizmuselemző Központ felelőssége volt. A Titkos Hírszerző Szolgálatnak azonban mégis fontos szerepet kellett vállalnia a tervezett merényletek felderítésében még külföldön, mielőtt a terror elérhetné Nagy-Britannia sebezhető partjait. Graham Seymour már többször figyelmeztette a miniszterelnököt, hogy küszöbön áll egy támadás az ISIS részéről az Egyesült Királyság ellen, de kémei nem tudtak előállni olyan konkrét értesülésekkel, amelyek alapján ez megelőzhető lett volna. Következésképpen Seymour a rettenetes mértékű emberveszteséget jelentő londoni támadást hosszú és jelentős karrierje legnagyobb kudarcaként élte meg.

Seymour a támadás idején a Vauxhall Cross-i épület legfelső szintjén lévő pompás irodájában tartózkodott – ablakából még látta is a robbanások okozta villanásokat –, és az ezt követő sötét napokban szinte el sem hagyta ezt az irodát. Legközelebbi munkatársai könyörögtek neki, hogy legalább aludjon egy kicsit, és magukban aggódtak a rá nem jellemző, megviselt külseje miatt. Seymour ilyenkor kurtán kijelentette, hogy törődjenek inkább a létfontosságú hírszerzési adatok begyűjtésével, melyek segítségével megakadályozható egy következő támadás. Egy elvarratlan szádra volt szüksége, Szaladin hálózatának egy tagjára, akit valamivel rá lehetne venni, hogy teljesítse, amit ők mondanak neki. Nem magas rangú figurára, azok túl lojálisak. Neki inkább csak egy kisstílusú játékos kellett, egy küldönc, aki mások csomagját cipeli. Talán nem is tudja, hogy egy terrorszervezet tagja, sőt, talán nem is hallotta még Szaladin nevét.

A rendőrök – akár titkosak, akár nem – élveznek bizonyos előnyöket válsághelyzetekben. Rajtaütéseket szerveznek, letartóztatásokat hajtanak végre, sajtókonferenciákat tartanak, hogy biztosítsák az embereket, ők minden tőlük telhetőt megtesznek a biztonságuk érdekében. A kémeknek viszont nincsenek ilyen eszközeik. A dolog természetéből adódóan ők titokban gürcölnek. Sikátorokban, hotelszobákban, titkos házakban és más hasonló, isten háta mögötti helyeken igyekeznek rávenni vagy rákényszeríteni embereket, hogy adjanak át létfontosságú információkat egy idegen hatalomnak. Karrierje elején Graham Seymour is ilyen munkát végzett, de most már csak irodája aranyketrecéből figyelte mások erőfeszítéseit. Legnagyobb félelme az volt, hogy egy másik szolgálat találja meg hamarabb azt az elvarratlan szálat, és ő ismét csak támogató szerepbe szorul. Az MI6 nem képes egyedül feltörni Szaladin hálózatát. Szüksége van baráti segítségre Nyugat-Európából, a Közel-Keletről és a pocsolya túloldaláról, Amerikából. Ám ha az MI6 időben meg tudná szerezni a megfelelő értesülést, Graham Seymour első lehetne az egyenlők között. A mai világban ez a legtöbb, amit egy mesterkém remélhet.

Ezért aztán bent maradt az irodájában nap nap után, éjszakáról éjszakára, és nem kis irigységgel kísérté figyelemmel, ahogy a városi rendőrség és az MI5 felgöngyölíti Szaladin nagy-britanniai hálózatának maradványait. Eközben az MI6 erőfeszítései nem vezettek semmiféle eredményre. Seymour többet tudott meg langleybeli és tel-avivi barátaitól, mint a saját embereitől. Végül egy héttel a támadás után úgy döntött, jót tenne egy éjszaka a saját ágyában. A számítógépes adatrögzítő feljegyezte, hogy Jaguarja véletlenül épp este 8:20-kor hagyta el a ház alatti parkolót. De miközben áthajtott a Temze fölött belgraviai otthona felé, halkán megcsörrent biztonságos kommunikációt nyújtó telefonja. Azonnal felismerte a számot, ahogy a női hangot is, melyet egy pillanattal később már meg is hallott.

– Remélem, nem rosszkor hívlak – mondta Amanda Wallace –, de van valamim, ami érdekelhet. Beugorhatnál egy italra. Vendégem vagy.

THAMES HOUSE, LONDON

A Thames House folyóparti épületét, az MI5 székhelyét Graham Seymour nagyon jól ismerte. Több mint harminc évig dolgozott ott, mielőtt az MI6 vezetője lett volna. Az igazgatósághoz vezető hosszú folyosón megállt egy iroda ajtajában, mely főigazgató-helyettesként az övé volt. A mostani helyettes, Miles Kent még mindig az asztalánál ült, és talán ő volt az egyetlen ember Londonban, aki még Seymournál is rosszabbul nézett ki.

– Graham! – üdvözölte Kent felnézve a számítógépéről. – Mi szél hozott?

– Mondd meg te!

– Ha megmondanám, a méhkirálynő nyomban kirúgna.

– Ő hogy bírja magát?

– Még nem hallottad? – Kent intett Seymournak, hogy lépjen beljebb, majd becsukta mögötte az ajtót. – Charles megszökött a titkárnőjével.

– Mikor?

– Néhány nappal a támadás után. Épp az Ivyban vacsorázott, mikor a harmadik sejt belépett a St. Martinba. Azt mondta, ez mély önvizsgálatra készítette, és végül úgy döntött, nem tud úgy élni tovább, mint eddig.

– Volt egy szeretője és egy felesége. Mit akart még?

– Válást. Amanda már ki is költözött a lakásból, itt alszik az irodában.

– Hány ilyen eset van!

Seymour meglepte a hír. Aznap reggel látta Amandát a Downing Street 10.-ben, és akkor a nő nem tett neki említést erről. Az igazsághoz tartozott, hogy Seymour megkönnyebbült, amiért végre fény derült Charles féktelen életvitelére. Az oroszok úgyis rá szoktak jönni az ilyesfajta titkokra, és sosem fogták vissza magukat, ha előnyt tudtak kovácsolni belőlük.

– Ki tudja még?

– Én is csak teljesen véletlenül tudtam meg. Ismered Amandát, nagyon diszkrét.

– Kár, hogy Charles nem volt az. – Seymour a kilincs után nyúlt, de megállt a keze a levegőben.

– Van ötleted, miért akar sürgősen látni engem?

– Talán mert jól érzi magát a társaságodban?

– Menj már, Miles!

– Csak annyit tudok, hogy valami fegyverekkel van kapcsolatban – ismerte be Kent.

Seymour kilépett a folyosóra. Amanda ajtaja fölött zölden világított a lámpa, de azért halkán kopogott, mielőtt belépett. Ott találta a nőt a hatalmas íróasztalánál, amint egy nyitott dossziét nézett figyelmesen. Felpillantott, hűvös mosollyal üdvözölte Seymourt. A férfi arra gondolt, biztos sokat gyakorolhatta a gesztust a tükör előtt.

Amanda felállt.

– Jó, hogy el tudtál jönni, Graham.

Lassan előjött az íróasztal mögül. Jól szabott nadrágkosztümben volt, mint mindig, mely kedvezett magas és sikktelen természetének. Óvatosan közeledett. Graham Seymour és Amanda Wallace ugyanakkor léptek be az MI5 kötelékébe, és az együtt ledolgozott harminc év nagyobbik részét vetélkedéssel töltötték. Mostanra a nyugat-európai hírszerzés két legfontosabb pozícióját birtokolták, rivalizálásuk azonban nem csökkent. Jó lett volna hinni, hogy ez a támadás

megváltoztatja majd kapcsolatuk dinamikáját, de Seymour nem bízott ebben. Elkerülhetetlenül közelgett a parlamenti meghallgatás, mely kétségtelenül súlyos mulasztásokra és tévedésekre fog fényt deríteni az MI5 részéről. Amanda nyilván foggal-körömmel harcolni fog, és mindent megtesz, hogy Seymour és az MI6 is megkapja a magáét.

Az italostálcamárótt állt Amanda csillogótárgyalóasztalán. Kevertegyigin-tonikot Seymournak, magának pedig egy martinit olajbogyóval és koktélagymával. Csendben, visszafogottan emelte a poharát köszöntésre, majd odavezette Seymourt a modern bőr ülőgarnitúrához. A hatalmas, lapos tévéképernyőn a BBC műsora villódzott. Brit és amerikai harci gépek bombáztak ISIS-célpontokat nem messze a szíriai Rakka városától. A kalifátus iraki részét már nagyrészt felszabadította a bagdadi központi kormányzat. Csak ez az egyetlen szíriai központ maradt meg, de mára az is ostrom alatt állt. A területi veszteség azonban nem csökkentette az ISIS lehetőségeit, hogy terrorista akciókat hajtson végre idegen országokban. A London elleni támadás volt erre az ékes bizonyíték.

– Mit gondolsz, hol lehet? – kérdezte Amanda kis hallgatás után.

– Szaladin?

– Ki más.

– Még nem tudtuk egyértelműen...

– Nem a miniszterelnökkel beszélsz, Graham.

– Ha találgatnom kellene, azt mondanám, semmiképp sem a gyorsan zsugorodó kalifátus területén.

– Akkor hol?

– Talán Líbiában vagy az egyik Öböl menti emirátusban. De lehet Pakisztánban is, vagy a határ másik oldalán, az ISIS által ellenőrzött afgán területeken. Vagy... talán sokkal közelebb. Vannak barátai, vannak erőforrásai, és ne felejtsd el, régen közénk tartozott. Az iraki Mukhabaratnál dolgozott az invázió előtt. Az volt a dolga, hogy anyagi segítséget nyújtson Szaddám kedvenc palesztin terroristáinak. Tudja, mit csinál.

– És ezzel még nem mondtál semmit – tódított Amanda. – Szaladin mellett az ember szinte visszavágyik a KGB-kémek és az IRA-bombamerényletek korszakába. – Leült Seymourral szemben, s elgondolkodva a dohányzóasztalra tette az italát. – El kell mondanom neked valamit, Graham. Valami személyeset, valami borzasztót. Charles elhagyott a titkárnőjéért. Feleannyi idős, mint ő. Milyen sablonos!

– Sajnálom, Amanda.

– Te tudtad, hogy viszonya van?

– Hallott az ember ezt-azt – felelte Seymour tapintatosan.

– Én nem hallottam semmit, pedig én vagyok az MI5 főigazgatója. Gondolom, tényleg igaz a mondás, hogy a házastárs tudja meg utoljára.

– Nincs esély a békülésre?

– Semmi.

– Egy válasz elég zűrös tud lenni.

– És költséges – tette hozzá Amanda. – Főleg Charlesnak.

– Nyomást fognak gyakorolni rád, hogy mondj le.

– Ezért lesz szükségem a támogatásodra – felelte Amanda, majd egy pillanatig hallgatott. – Tudom, hogy nagyrészt az én hibám ez a mi kis hidegháborúnk, Graham, de már túl régóta tart. Ha a berlini fal le tudott omlani, te meg én is lehetünk egyfajta barátok.

– Mélyen egyetértetek.

Amanda mosolya ezúttal majdnem őszintének tűnt.

– És most lássuk az igazi okot, amiért idekértelek. – Rábökött a távirányítóval a lapostévére, mire megjelent egy arc a képernyőn. Egy egyiptomi származású, nagyjából harmincas férfi, kis szakállal. Omar Salah-nak hívják, az úgynevezett harlow-i sejt vezetője, akit egy felfegyverzett rendőr lőtt agyon a St. Martin Színházban, mielőtt felrobbanthatta volna magát. Seymour jól ismerte Salah aktáját. A férfi a közé a sok ezer európai muszlim közé tartozott, akik elutaztak Szíriába és

Irakba, miután az ISIS 2014 júniusában kikiáltotta a kalifátust. Nagy-Britanniába való visszatérése után több mint egy évig figyelte minden lépését az MI5 mind személyesen, mind elektronikus úton. Csakhogy hat hónappal a támadás előtt úgy döntöttek, Salah nem jelent többé fenyegetést. Az A4 emberei, a megfigyelők a végkimerülésig dolgoztak rajta, de úgy tűnt, Salah elvesztette érdeklődését a radikális iszlám és a dzsihád iránt. A megfigyelést beszüntető parancson Amanda aláírása díszelgett. Amit ő és a brit hírszerzés nem vettek észre, az az volt, hogy Salah mindvégig kommunikált az ISIS központi parancsnokságával olyan titkosítási módszerekkel, melyeket még a nagy hatalmú amerikai Nemzetbiztonsági Ügynökség sem tudott feltörni.

– Nem a te hibád volt – mondta halkan Seymour.

– Talán nem – felelte Amanda. – De valakinek el kell vinni a balhét, és ez nagy valószínűséggel én leszek. Hacsak nem tudom Omar Salah szerencsétlen ügyét a magam javára fordítani. Vagy a *mi* javunkra – tette hozzá kis hallgatás után.

– Éspedig hogyan?

– Omar Salah nem csak annyit tett, hogy bevezetett egy csapat iszlám gyilkost a St. Martin Színházba. Ő csempészte be az országba a fegyvereket.

– Honnan szerezte őket?

– Az ISIS egyik franciaországi emberétől.

– És ezt honnan tudod?

– Omartól.

– Könyörgök, Amanda! – sóhajtott fel Seymour kimerülten. – Késő van.

A nő a képernyőn látható arcra nézett.

– Jó volt ez a *mi* Omarunk, de elkövetett egy apró hibát. A nővére laptopját használta az ISIS-szal folytatott levelezéshez. Lefoglaltuk a támadás másnapján, és azóta faggatjuk a meghajtóját. Ma délután megtaláltuk egy titkosított üzenet digitális maradványait az ISIS központi parancsnokságától, melyben utasították Omart, hogy utazzon Calais-ba, és találkozzon egy fickóval, aki Skorpiónak nevezi magát.

– Elragadó – jegyezte meg sötét arccal Seymour. – Tettek említést fegyverekről az üzenetben?

– A szöveg kódolt volt, de világos. Valamint egybeesik egy jelentéssel, melyet a francia hírszerzéstől kaptunk még tavaly év vége felé. Úgy tűnik, a franciák radarján már egy ideje ott van ez a Skorpió. Sajnos nem sokat tudnak róla, még a valódi nevét sem. A munkahipotézisük szerint egy drogkereskedő hálózathoz tartozik, és talán marokkói.

Ez valószínűen hangzik, gondolta Seymour. Az ISIS és bizonyos európai bűnözői körök között tagadhatatlan a kapcsolat.

– Beszéltél erről a franciáknak? – kérdezte.

– Sose helyezném a brit emberek biztonságát a DGSI kezébe. Mellesleg a franciák előtt szeretném megtalálni ezt a Skorpiót. Csakhogy nem tudom – tette hozzá sietve. – Nincs rá felhatalmazásom, hogy átlépjek a vízen.

Seymour hallgatott.

– Távoll álljon tőlem, hogy megmondjam neked, hogyan végezd a dolgodat, Graham. De a helyedben már holnap reggel átküldenék valakit Franciaországba. Valakit, aki beszél a nyelvet, és aki kiigazodik a bűnözői csoportok háza táján. És aki nem fél bepiszkítani a kezét. – Amanda elmosolyodott. – Nem ismeresz véletlenül egy ilyen embert, Graham?